

III. a), musí s těmi, kdo tak dobrou kvalifikaci měli, že do něho zařadění byli, a to byl právě také žalobce, býti naloženo aspoň také tak příznivě, jako s oněmi, jak předpis sám logicky předpokládá (slova: »omezí se« na ty, kdo pro nedostatečnou kvalifikaci do III. a) nebyli zařadění), má s nimi vlastně naloženo býti příznivěji, t. j. dle jiného předpisu, ač se nepraví, dle kterého. To je ale pro žalobcův případ bezpředmětné, poněvadž dle nějakého jiného, jemu příznivějšího předpisu propočtení nežádá. Doložiti dlužno konečně, že, míní-li dovolání, že užití Šu 3/2 výnosu místo Šu 2/2 vede prý k nesrovnalosti, že dělnická služba řemeslná hodnotí se stejně jako služba úřednická, což prý odporuje účelu a tendenci zákona čis. 222/20 i nařízení čis. 666/20, jakož prý i výnosu samému, dlužno na to odvětit, že naopak je všeobecně známo, že tendence byla nivelisační, směřující k tomu, by práce kategorií nižších hodnocena byla co možno rovně s prací kategorií vyšších, což zvláště také došlo lapidárního výrazu v tom, že propočítání omezeno bylo na nižší polovici tříd, kdežto vyšší zůstaly z dobrodiní toho vyloučeny.

Čís. 4372.

Pojistné premie, splatné již před zahájením vyrovnávacího řízení, nejsou výsadními pohledávkami podle Šu 23 vyr. řádu.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Rv I 1493/24.)

Žalovaná firma byla pojištěna u žalující pojišťovny proti požáru. Dne 31. října 1922 bylo o jmění žalované zahájeno řízení vyrovnávací, jež skončilo dne 4. dubna 1923 vyrovnáním na 30%. Ježto pojišťovací premie, splatné v dubnu 1923, nebyly zaplacený, žalovala pojišťovna o zaplacení jich v plné výši. Žalovaná namítla v podstatě totéž jako v obdobném sporu proti jiné pojišťovně (viz čis. sb. 4271), totiž, že vyrovnací správce zapravil v prosinci 1922 žalobkyni úplná pojišťovací premie za rok 1921 a 1922 a že žalobkyně, ježto se žalovaná vyrovnala v dubnu 1923 na 30%, byla ohledně 70% premií bezdůvodně obohacena. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jde již jen o jedinou právní otázku, zda totiž pojistné premie spadají pod výsadní pohledávky Šu 23 vyr. ř., takže při vyrovnání musily by dle Šu 46 (2) vyr. ř. býti plně uspokojeny. Tuto otázku dlužno zodpověděti záporně. Neboť výčet výsadních pohledávek jest v Šu 23 vyr. ř. vyčerpávající a nikoli pouze příkladný, takže výsadu na jiné pohledávky rozšiřovati nelze. Zejména jest nemožno, jak to dovolání činí, vsunovati tam tuto výsadu pro pojistné premie oklikou Šu 46 čis. 3 konk. ř., dle něhož jsou pohledávkami podstatovými (dluhy masy) všechny nároky na splnění dvojstranných smluv, v něž správce podstaty vstoupil, nároky to, jež pak dle Šu 150 konk. ř. v případě vnuceného vyrovnání

plně uspokojeny býti musí. Dovolání, které této okliky užívá, odkázati dlužno na motivy, které ji zřetelně vylučují. Právěť se tam (Pamětní spis str. 162): Ježto ve vyrovnávacím řízení jmění zůstává ve správě dlužníkově, odpadá se správou podstaty většina pohledávek §u 46 konk. ř. Jen útraty řízení, jakož i daně došly (ve vyrovnávacím řízení) podobného postavení, jako pohledávky (roz. dluhy) podstaty v úpadku, a jsou proto zařaděny mezi výsadní pohledávky (§ 23 čís. 1). K těmto přidružují se pohledávky, jež by v úpadku byly konkursními pohledávkami I. a II. třídy. Tedy jen útraty řízení a daně (jakož i jiné veřejné dávky) jsou z dluhů, jež v konkursu platí dle §u 46 konk. ř. za dluhy podstaty, převzaty do §u 23 vyr. ř. za pohledávky privilegované, jež plně uspokojeny býti musí, nikoli však nejsou do něho převzaty s nimi také pohledávky čís. 3 a 4 §u 46 konk. ř. Ale premie pojistné spadají pod čís. 3. Správně praví Lehmann Kom. II. str. 101, že pohledávky (dluhy) massy dle §u 46 čís. 3 a 4 konk. ř. nemohou ve vyrovnávacím řízení vzaty býti do ohledu, protože dlužníku zůstává právo disposiční a § 21 a násl. konk. ř. (jednající o vstoupení správce v dvojstranné smlouvy) ve vyrovnávacím řízení upotřebeny býti nemohou. Z toho pak jde, že nemůže tu upotřeben býti ani § 46 čís. 3 konk. ř., jenž jedná právě o nárocích na splnění dvojstranných smluv, v něž správce vstoupil. Zkrátka zákonodárce neuznal premie pojistné za hodny výsady §u 23 vyr. ř. a s tím se dlužno spokojiti, neboť že by tu právní cit byl uražen, nelze říci, třeba že v případě, že by nastala pojistná událost, pojišťovna by byla povinna hraditi celou pojištěnou škodu a ne toliko kvotu odpovídající poměrně kvotě vyrovnací, jakou obdrží na premie. Neboť to je právě vyrovnání a jeho účel, jež v účincích svých stihají stejně i každého jiného věřitele, jako pojišťovnu: musíť na př. prodatel, jenž dodal zboží, spokojiti se také jen s vyrovnací kvotou tržové ceny (v daném případě 30%), ač sám dodal za 100%. Ba pojišťovny na tom jsou lépe, ježto mají v stanovách (podmínkách) pojišťovacích pravidelně výhrady pro případ neplacení premií, anebo aspoň mají možnost, výhradami takovými se zajistiti. Rozhodnutí ze dne 18. března 1924 Rv I 1587/23 č. sb. 3621 není s tím v odporu, protože tam šlo o premie, jichž splatnost nastala teprve za řízení vyrovnávacího, kdežto v našem případě jde o premie dospělé již před zahájením řízení toho.

Čís. 4373.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Z úmluvy, že kupitel ponese dávku z přírůstku hodnoty, nabývá prodatel oprávnění, domáhati se na kupiteli, by zaplatil dávku přímo příslušnému úřadu. Nepoužil-li však prodatel v ukládacím řízení ve prospěch kupitelův všech zákonných prostředků za účelem správného vyměření dávky, není kupitel povinen zapraviti celou vyměřenou dávku, nýbrž jen tolik, kolik by bylo bývalo vyměřeno, kdyby bylo bývalo